

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatele **Krajského úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, 28. října 117, za účasti **J. D.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Novákem, advokátem se sídlem v Přerově, Čechova 2, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2003, č. j. 22 Ca 196/2002-30,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2003, č. j. 22 Ca 196/2002 - 30, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým bylo pro vady řízení zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 5. 3. 2002, č. j. ŽPZ/275/02, jímž bylo k odvolání účastníka řízení J. D. (dále jen účastník řízení) potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 6. 6. 2001, č. j. ŽP/246.7/D/2575/01/23, o naplnění skutkové podstaty deliktu dle ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, a uložení pokuty ve výši 100 000 Kč, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení a současně mu bylo uloženo uhradit náklady řízení uvedeného účastníka.

Stěžovatel v kasační stížností uplatnil důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítl, že v průběhu řízení doložil účastník řízení do spisu dvě listiny, proto stěžovatel neaplikoval ust. § 33 odst. 2 správního řádu, neboť obsah těchto listin musel být účastníku řízení znám. Z tohoto důvodu by dle názoru stěžovatele bylo nadbytečné upozorňovat účastníka na možnost vyjádřit se k listinám, jejichž obsah mu musel být prokazatelně znám. Poukázal též na skutečnost, že jeho postup v předmětné věci byl

přezkoumán jak Ministerstvem životního prostředí, tak i Veřejným ochráncem práv, přičemž ani jeden z těchto orgánů neshledal pochybení mu vytýkané napadeným rozhodnutím soudu. Stěžovatel dále poukázal na judikát Nejvyššího správního soudu České republiky zn. Boh.A 14/19 (20/19), bod II., a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Současně uplatnil náhradu nákladů řízení vůči účastníkovi řízení.

Účastník řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti upozornil na okolnost, že mu nemuselo a nemohlo být známo, zda stěžovatel neprovedl nějaké důkazy k důslednému zjištění skutečného stavu věci, tedy nad rámec toho, co tvrdil nebo doložil jako účastník řízení. Neaplikování ust. § 33 odst. 2 správního řádu nemohlo být odůvodněno ani rychlostí a hospodárností řízení, neboť tímto by došlo k porušení dalších zásad správního řízení. Dle jeho názoru se stěžovatel nemůže zprostit shora uvedené povinnosti poukazem na skutečnosti, že mu nebylo porušení této povinnosti vytčeno jiným orgánem. K judikátu uvedenému stěžovatelem uvedl, že se jedná o citaci vytrženou z kontextu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal náklady řízení kasační stížnosti účastníkovi řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle ust. § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), správní orgán je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.

Zásadní námitkou stěžovatele je nesouhlas s právním názorem Krajského soudu v Ostravě, prezentovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, týkajícím se vady správního řízení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto námitku shledává z příčin uvedených níže důvodnou.

Z obsahu správního spisu, který soudu předložil stěžovatel, je zřejmé, že poté, co účastník řízení podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nečinil stěžovatel žádné další úkony či nezjišťoval blíže skutečný stav věci; omezil se pouze na právní posouzení sporné otázky na podkladě důkazních prostředků získaných správním orgánem I. stupně, se kterými byl účastník řízení řádně seznámen. Podklady pro rozhodnutí stěžovatele byly tedy rozšířeny jen o dvě listiny, které přiložil ke svému odvolání účastník řízení. S těmito listinami se stěžovatel vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Jak je tedy patrné, spisový materiál, který byl podkladem pro rozhodnutí stěžovatele, se od spisového materiálu, který měl k dispozici správní orgán I. stupně, odlišoval pouze existencí dvou listinných důkazů, které předložil účastník řízení. Je tedy nepochybné, že tento znal jejich obsah.

Nejvyšší správní soud uvádí, že při výkladu právních předpisů je nutno zohlednit zejména jejich smysl, neboť opačný postup by vedl k přílišnému právnímu formalismu.

Z ust. § 33 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že jeho smyslem je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení. Materiálním předpokladem jeho užití je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny zásadní důkazy, o nichž účastník řízení neví. Z výše uvedeného logicky vyplývá, že jednání účastníka, který správnímu orgánu zaslal listiny sloužící na podporu jeho tvrzení, již obsahuje i jeho vyjádření k těmto podkladům a ke způsobu jejich zjištění. Za předpokladu, že správní orgán (stěžovatel) pak řízení na druhém stupni nedoplnil prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již účastník řízení znal, Nejvyšší správní soud konstatuje, že nedošlo k porušení ust. § 33 odst. 2 správního řádu. Vyzvání účastníka podle citovaného ustanovení by bylo čistě formálním úkonem. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné se vyjádřit i k námitce účastníka řízení, který uvedl, že mu jako zcela nepřipadné připadá tvrzení stěžovatele o tom, že mu byly známy podklady pro rozhodnutí, neboť nemohl vědět, zda-li stěžovatel neprovedl nějaké další úkony. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto případě lze použít argumentu a contrario, který v tomto případě lze interpretovat tak, že správní orgán druhého stupně má povinnost vyzvat účastníka řízení dle ust. § 33 odst. 2 správního řádu pouze za předpokladu, že spisový materiál jím byl doplněn o další podklady, které jsou účastníku řízení neznámé a které mají relevantní vztah k dané věci.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná pro nesprávné posouzení právní otázky soudem, a proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a to pro nezákonnost. Věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2, věty první, s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. 12. 2004

JUDr. Radan Malík
předseda senátu